

**TYÖLÄISTEN LAUSUNTOJA VENÄJÄN
SOSIALIDEMOKRAATTISEN TYÖVÄENRYHMÄN
MUODOSTAMISESTA VALTAKUNNANDUUMAAN¹⁴⁰**

On selvää, että *avoimen* taistelun likvidaattoreita vastaan piti leimahtaa erikoisen voimakkaasti ja kirkkaasti sen yhteydessä, kun Valtakunnanduumaan muodostettiin itsenäinen Venäjän sosialidemokraattinen työväenryhmä. Ei voida kuvitellakaan puolueen likvidoijille (ja heidän suoranaisille ja salaisille puolustajilleen) sopivampaa ja näennäisesti asiallisempaa syytä huutaa „yhtenäisyydestä”. Poroporvarillisen kysymyksenasettelun kannalta koko kysymys on vain siitä, haluaako Duumassa yksi vai kaksi ryhmää nimittää itseään sosialidemokraattiseksi; poroporvarihan ei kykene ottamaan selvää eikä tohdikaan ottaa selvää siitä, kenen tahtoa jokin tietty ryhmä ajaa, mitkä päätökset ovat valveutuneiden ja järjestyneiden työläisten enemmistön päätöksiä, mitä on „maanalaisuus”.

Senpä vuoksi juuri kysymyksessä sosialidemokraattisen duumaryhmän niin sanotusta „kahtiajakautumisesta” jos missään likvidaattorit saivat osakseen poroporvarien ja filisterien myötätunnon, nämä kun viis välittävät mistään joninjoutavasta „puolueesta”. Sosialidemokraattien nimeä itselleen haluavien poroporvarien voivotus ei ole vielä milloinkaan ollut näin äänekkästä ja valittavaa. Koko tapahtuman avoin luonne oli omiaan helpottamaan työläisten ja yleisön osallistumista tuon tapahtuman arviointiin, ja „Pravda” lehti samoin kuin likvidaattorienkin lehti kehotti valveutunutta proletariaattia ilmaisemaan mielipiteensä.

Kumpaankin lehteen alkoi tulla työläisten kirjeitä, lausuntoja ja päätöksiä.

On kulunut jo monta kuukautta siitä, kun (lokakuun lopussa 1913) muodostettiin itsenäinen Venäjän sosialidemokraattinen työväen duumaryhmä. Kummassakin lehdessä käyty päätöslauselmakampanja „kuusikon” (Venäjän

socialidemokraattisen työväenryhmän) ja „seitsikon” (likvidattorien) puolesta on jo päättynyt.

Hērää kysymys: millaiset ovat sen tulokset?

Siitä on käytettävissämme ennen kaikkea seuraava hra L. Martovin lausunto, joka on julkaistu „Nasha Zarjassa” № 10—11:

„Miten proletariaatti suhtautui”, kirjoittaa hra L. Martov, „duumaryhmän kahtiajakautumiseen, ryhmän, jota se oli tottunut pitämään yhtenä kokonaisuutena? Siitä on vaikea (??) päätellä niiden tietojen mukaan, mitä on ollut lehdissä. Yli kymmenen tuhatta työläistä on lausunut mielipiteensä tästä kysymyksestä „Novaja Rabotshaja Gazetassa” ja „Za Pravdussa”. Tästä määrästä *jonkun verran yli puolet* (kursivointi meidän) on hyväksynyt „kuusikon” menettelyn. Mutta tämän ylivoiman merkitystä pienentää (kuulkaa!) se tosiasia, että kahtiajakoa vastaan ja siis socialidemokraattisen duumaryhmän enemmistön puolesta on esiintynyt suuri määrä puoluekollektiiveja, mukaan luettuna eräitä sellaisia, joihin kuuluu verrattain huomattava määrä työläisiä” („N. Z.”, 1913, № 10—11, s. 97).

Siinä on täydellisenä hra Martovin järkeily, joka tuhannennen kerran osoittaa havainnollisesti hänen aito burenilaiset totuudenvääristelytapansa! „Jonkun verran yli puolet”!! Voisiko vielä epämääräisemmin sanoa? Onhan sekä 51 että 99 sadasta „jonkun verran enemmän kuin puolet”.

Millä tavalla suuri määrä puoluekollektiiveja saattaa „pienentää” ylivoimaa? Ensinnäkään ei tässä ole numerotietoja; „suurella määrällä” voi kukin ymmärtää mitä haluaa; hra Martov on aivan kuin tahallaan keksinyt tämän sanamuodon *salatakseen* totuuden. Toiseksi — *ja se on pääasia* — jos suuri määrä muka puoluekollektiiveja on saanut mukaansa *pienimmän* osan työläisistä, niin on selvää, että ne ovat *näennäisiä* kollektiiveja. Sillä vain aivan asiantuntematon tahi huolimaton lukija uskoo hra L. Martovia, että muka voisi olla sellainen *ei-näennäinen* kollektiivi, joka *ei kokoaisi* lehteen *kaikkien* edustamiensa työläisten *ääniä* silloin, kun on esillä tärkeä ja päivänpolttava kysymys.

Hra L. Martov on mennyt viekastelussaan liian pitkälle. Hän ei ole tunnustanut ainoastaan sitä, että *suurin osa* työläisistä on lausunut paheksumisensa socialidemokraattisen duumaryhmän *likvidattorilaiselle* osalle, „seitsikolle”, vaan myös sen, että herrat likvidattorit keikailevat *näennäisillä* kollektiiveilla, joiden takana *ei ole* työläisiä.

Tunnustaessaan tappion hra Martov on yrittänyt burenilaiseen tapaan salata tappion *mittasuhteet* viittaamalla

näennäisiin „kollektiiveihin”. Mutta siinähan se koko asian ydin onkin. Ja *tarkat numerotiedot* näistä mittasuhteista oli jo julkaistu ja ilmoitettu Martovin ystäville Kansainvälisen sosialistisen toimiston istunnossa joulukuun 1 (14) p:nä 1913! Miksi sitten likvidaattorit eivät ole *kertaakaan* sanooneet *yhtään sanaa* lehdissä näistä numeroista? Eiköhän vain siksi, ettei omatunto ole puhdas?

Nämä numerotiedot sisälsivät yhteenvedot vuoden 1913 marraskuun 20 päivään saakka. Niihin oli otettu ainoastaan työläisten päätöslauselmien ja kirjeiden alla olevien *allekirjoitusten* luku, t.s. kaikkein tarkimmat numerot, joita ei ollut *mitenkään*, ei kertaakaan yritetty kiistää. Yhteenvedot osoittivat: 4.850 allekirjoitusta „kuusikon” puolesta ja vain 2.539 (niistä Bund 1.086 ja Kaukasia 636) likvidaattorien, t.s. „seitsikon” puolesta.

Ajatelkaa nyt, mitä on sanottava sellaisen kirjoittajan menetelmästä, joka koettaa uskotella yleisölle, että „suuri määrä” (näennäisiä) kollektiiveja, jotka *kaikki yhdessä* ovat saaneet kootuksi kaikkialta Venäjältä vain *kolmanneksen* ylipäänsä kaikista esiintyneistä työläisistä, „pienentää” likvidaattorien vastustajain ylivoimaa!

Esitämme numerotiedot selväsanaisten ja kummassakin lehdessä julkaistujen päätöslauselmien *allekirjoitusten* luvusta *koko* kampanjan ajalta (joka päättyi tammikuun alussa):

Julkaistuissa päätöslauselemissa ja lausunnoissa olleiden allekirjoitusten lukumäärä

	„kuusikon” (puolueen) puolesta	„seitsikon” (likvidaatto- rien) puolesta	yhteensä
Pietari	5.003	621	5.624
Muu Venäjä	1.511	559	2.070
Kaukasla	208	719	927
Bund	—	1.086	1.086
<i>Yhteensä</i>	6.722	2.985	9.707

Likvidaattorit ovat siinä määrin turmelleet heidän kirjoituksiaan lukevan yleisön toistelemalla uskomattoman julkeasti valheellisia väittämiään, jotka ovat aivan perusteettomia ja joita ei voida millään tavalla tarkastaa, ettemme saata kyllin voimakkaasti korostaa esitettyjen numerotietojen merkitystä. Ne on otettu kummastakin keskenään kilvoittelevasta lehdestä, ja jokainen kirjantaitava henkilö voi tarkastaa meidän laskelmamme, verrata sitä omaan laskelmaansa.

Nämä numerot antavat yleensä tavattoman opettavaisen kuvan marxilaisten puolueasemasta Venäjällä. Yksikään, kirjaimellisesti yksikään poliittinen puolue Venäjällä ei voi osoittaa yleensä koko vastavallankumouksen kaudelta ja erikoisesti vuodelta 1913 tällaista *julkista ja joukkoluontoista kaikkien puolueenjäsenten mielipiteen tiedustelua* puolue-elämän mitä tärkeimmästä kysymyksestä. Yksikään legalisoitu puolue Venäjällä, yksikään rikkaista ja ääretömän paljon intelligenssivoimia ja kaikenlaisia lehtiä omaavista liberaalisista ja demokraattisista puolueista ei ole saanut aikaan sitä, mitä on saanut aikaan työväenluokan puolue, maanalaisuuteen ahdistettujen omistamattomien proletaarien puolue, proletaarien, jotka ylläpitävät pientä lehteään kopeekoilla.

Työväenpuolue on näyttänyt *kaikille* puolueille Venäjällä, *kuinka* puolueen rivijäsenten *joukot* on vedettävä käsittelemään kiistakysymyksiä julkisesti ja kaikinpuolisesti. Kaikkien puolueiden, kaikkien ikäluokkien ja kaikkien lajien liberaalit ja poroporvarit valittelevat mielellään sosialidemokraattien „kahtiajakautumisia”. Noilla hyväntahtoisilla ihmisillä ei ole aavistustakaan siitä, että ilman taistelua ei voida ajaa läpi enemmistön tahtoa, ja ilman enemmistön tahdon läpi ajamista ei voi olla puhettakaan puoluekantaisuudesta eikä edes ylipäänsä järjestyneestä poliittisesta toiminnasta.

Tyhmyrit sanovat „yhtenäisyydeksi” sellaista „järjestystä”, jolloin 13 duumaedustajaa toimii *vastoin* Venäjän valvutuneiden ja järjestyneiden marxilaisten työläisten *enemmistön* tahtoa, ja nimittävät „kahtiajakautumiseksi” sellaista ilmiötä, kun kuusi duumaedustajaa muodostaa itsenäisen duumaryhmän näiden työläisten enemmistön tahdon *mukaisesti* ja tämän tahdon läpiviemistä *varten*.

Eivätkö nämä tyhmyrit olekin naurettavia? Eivätkö he ansaitsekin osakseen ylenkatsetta?

Joka ikiselle, paitsi niitä, jotka tahtovat petkuttaa työläisiä, pitäisi nyt olla selvää, että paljon puhuttu kolmentoista duumaedustajan „yhtenäisyys” (josta likvidaattorit ja sovittelijat jaarittelevat) oli puolueen tahdon *rikkomista*, se oli työläisten enemmistön tahdon *pilkkaamista*.

Ja päinvastoin. Tarkastelkaa kysymystä toiselta taholta. Yksikään täysijärkinen ihminen ei ole yrittänyt epäillä sitä, että kesällä 1913 pidettiin marxilaisten neuvottelukokous (kaikkea *muuta* kuin julkinen), jonka päätöksestä, puolueen

johtavan elimen vahvistamasta, tuli puolueen tahto ja päätös. Tässä päätöksessä vaadittiin „kuusikkoa” esiintymään itsenäisesti *. Te haukutte tuota neuvottelukokousta, herrat likvidaattorit ja sovittelijat? Te nimitätte sitä kerhoksi, kasaantumaksi, kuvitelmaksi y.m.s.? Hyvä on! Mutta teidän haukkumisenne jäävät vain teidän voimattomuutenne ilmaukseksi, sillä objektiiviset tosiasiat ovat kiistämättömiä: tämän „kerhon” päätöstä seuraten $\frac{2}{3}$ Venäjän valvutu-neista työläisistä on yhtenä miehenä asettunut neuvottelukokouksen *puolelle*, sen tahdon toteuttamisen *puolelle*.

Sitä juuri nimitetäänkin *puolueeksi*, herrat „yhtenäisyydestä” jaarittelijat, jotka todellisuudessa nimitätte „yhtenäisyydeksi” sitä, että likvidaattorit *saavat rikkaa* puolueen tahtoa.

Huomatkaa, että kahden keskenään kilvoittelevan jokapäiväisen äänenkannattajan ilmestyessä ei voinut olla puhuttakaan siitä, että joku olisi estänyt ketään valveutunutta työläistä esittämästä kantaansa, jos hän sen halusi esittää. Ja osoittautui, että likvidaattorien takana oli vähemmän kuin kolmasosa, ja tällöin enemmän kuin puolet likvidaattorien koko äänimäärästä kuului Bundille ja Kaukasialle. Sitä paitsi esittämiimme tilastotietoihin *allekirjoituksista* ei ole otettu juuri nimeksikään latvialaisia työläisiä (he antoivat 98 allekirjoitusta kuusikon puolesta ja 70 likvidaattorien puolesta, kun taas tästä kysymyksestä äänestäneistä, mutta allekirjoitustaan antamattomista latvialaisista työläisistä 863 äänesti „kuusikon” puolesta ja 347 likvidaattorien puolesta) eikä ole otettu laisinkaan lukuun 800 puolaista sosialidemokraattista työläistä, jotka niin ikään äänestivät „kuusikon” puolesta, mutta eivät antaneet allekirjoituksiaan (samanlaisessa asemassa on noin 400 likvidaattorien puolella olevaa „levitsalaista”).

MISTÄ PUHUU KAHDEN DUUMARYHMÄN TYÖSKENTELYN ENSIMMÄISEN VUOSINELJANNEKSEN KOKEMUS?

Meillä ei ole mahdollisuutta pysähtyä tässä tarkastelemaan tämän työn *poliittista* sisältöä. Meidän täytyy valitettavasti jättää toiseen kertaan mitä mielenkiintoisin kysymys siitä, miten kuusikon työ on nyt *parantunut* työläisten

* Ks. Teokset, 19. osa, ss. 421—422. *Toim.*

enemmistön tarpeiden, vaatimusten, katsomusten ja tahdon julistamisessa Duuman puhujakorokkeelta. Mainitsemme vain parilla sanalla, että juuri *kuusikon* edustajat Badajev ja Malinovski puheissaan maaliskuun 4 p:nä 1914 asettivat Valtakunnanduudessa *ensi kertaa* kysymyksen painovapaudesta proletariaatin arvon mukaisesti *eivätkä* liberaalisesti, kun taas likvidaattorit vatvoivat aito liberaaliseen tapaan tätä kysymystä sekä kirjallisuusseurassa että julkaisujensa palstoilla kuin myös „seitsikkonsa” jäsenten duumapuheissa; ei sen vanhemmasta kuin maaliskuun 13 päivän „Severnaja Rabotshaja Gazetan” numerosta, sen toiselta sivulta voimme lukea, että muka „illegaalisten lehtiä mainostaminen saattaa vain heikentää työläisten taistelua legaalisten lehtiensä puolesta”. Siitä, kuinka *periaatteellisen* välttämättömyyden Venäjän itsenäisen sosialidemokraattisen työväenryhmän muodostaminen Valtakunnanduumaan oli taistelulle niin häpeällisiä, luopurimaisia lausuntoja ja mielipiteitä vastaan kuin juuri mainitsemamme ovat, olemme jo useampaan otteeseen puhuneet kirjan tekstissä ja puhumme vielä monta kertaa.

Nyt sen sijaan asetamme itsellemme vaatimattomamman tehtävän: kiinnittää lukijan huomiota „ulkoiisiin”, jos niin voidaan sanoa, todistuksiin siitä, *millaiseksi* Venäjän sosialidemokraattinen työväenryhmä Valtakunnanduudessa *erotukseksi* likvidaattorien seitsikosta heti muuttui.

Kumpikin duumaryhmä julkaisee lehdessään rahastonhoitajansa tilitykset niistä summista, jotka käyvät kyseisen ryhmän käsien kautta. Nämä summat, jotka on tarkoitettu vainotoimenpiteistä kärsimään joutuneiden hyväksi, eri tehtaiden ja teollisuudenalojen lakkolaisten avustamiseen sekä monenlaisiin muihin työväenliikkeen tarpeisiin, avaavat nähtäväksemme koko joukon *työväen elämän* eri puolia ja osoittavat havainnollisesti — tarkoilla, kiistattomilla, puolueettomilla numeroilla — nimenomaan millainen *yhteys* kummallakin Valtakunnanduuman ryhmällä on työväenliikkeeseen.

Viimeksi julkaistu mainitunlainen selostus käsittää kummassakin lehdessä ja kummassakin duumaryhmässä aikajakson vuoden 1914 tammikuun 21 päivään *asti*. Käytettävissämme siis ovat selostukset kummankin duumaryhmän

erillisen olemassaolon kolmen kuukauden ajalta: lokakuun lopusta tammikuun loppuun. Tässä yhteenvedo kummankin ryhmän selostuksista tämän neljännesvuoden ajalta:

Keräyssummat, jotka ovat kulkeneet ryhmien kautta:

	yhteensä keräyty	s i i t t ä:		työläis- ryhmien luku
		ei työläisiltä	työläisiltä	
1) Ven. sosdem. työväenryh- män kautta	6.173 rpl.—kop.	71 rpl.	31 kop.	6.101 rpl. 69 kop. 719
2) Sosdem. ryh- män kautta.....	2.212 , 78 ,	765 , 80 ,	1.446 , 98 ,	94*

Nämä kuivat numerot antavat harvinaisen värikkään kuvan kummankin duumaryhmän järjestyhteyksistä ja koko elämästä. Niiden työläisryhmien luku, jotka ovat neljännesvuoden kuluessa kääntyneet likvidaattorien ryhmän puoleen, on miltei kahdeksan kertaa pienempi kuin niiden ryhmien luku, jotka ovat kääntyneet puoluemiesten ryhmän puoleen.

Sen sijaan ne summat, jotka likvidaattorien duumaryhmä on saanut *muilta* kuin työläisiltä ** ja jotka ovat kulkeneet tämän ryhmän kautta, ovat *kymmenen kertaa* suuremmat: 765 ruplaa 71 ruplaan verrattuna. Puoluemiehillä *muilta*

* Nämä numerot on tekstissä huomioitu vain tammikuun 21 päivään 1914 (alkaen Venäjän sosialidemokraattisen työväenryhmän muodostamisesta, s.o. lokakuun lopusta 1913).

Katsomme velvollisuudeksemme esittää tässä täydellisemmät numerotiedot — tov. V. A. T:n laskelmien mukaan — koko ajalta, Venäjän sosialidemokraattisen työväenryhmän muodostamisesta alkaen kesäkuuhun 1914.

Rahasummat (vainotoimenpiteistä kärsimään joutuneiden hyväksi j.n.e.), jotka ovat marxilaisten ja likvidaattorilaisten lehtien selostusten mukaan kulkeneet jommankumman duumaryhmän kautta vuoden 1913 lokakuun ja vuoden 1914 kesäkuun 6 päivän välisenä aikana:

	y h t e e n s ä	s i i t t ä:		työläis- ryhmien luku
		ei työläisiltä	työläisiltä	
Ven. sosdem. työväenryhmän kautta	12.891 rpl. 24 kop.	828 rpl. 63 kop.	12.062 rpl. 61 kop.	1.295
Sosdem. ryhmän kautta	6.114 , 87 ,	2.828 , 04 ,	3.286 , 83 ,	215

Venäjän sosialidemokraattinen työväenryhmä on saanut ei-töyläisiltä 6% kaikista summista, likvidaattorien („sosdem.“) ryhmä 46% kaikista summista. Venäjän sosialidemokraattisen työväenryhmän puoleen kääntyneiden työläisryhmien luku on 85,7% koko luvusta (1.295 ryhmää 1.510 ryhmästä), kun taas „sosdem.“ ryhmän puoleen on kääntynyt 14,3% koko luvusta.

** Näihin summiin kuuluvat ne, jotka on saatu yksityishenkilöiltä, ulkomailta ja opiskelijoilta.

kuin työläisiltä * saadut summat tekevät yhden prosentin kerätyistä kokonaissummasta (71 ruplaa 6.173 ruplasta), likvidaattoreilla — *kolmekymmentä neljä* prosenttia kerätyistä kokonaissummasta (765 ruplaa 2.213 ruplasta).

Nämä numerot antavat kaukana duumaryhmien elämästä olevalle laajalle yleisölle mahdollisuuden punnita tarkasti ja harkita perusteellisesti niitä tosiasioita, jotka lähellä ovat henkilöt tietävät arkielämän tuhansista „pikkuseikoista”, nimittäin:

— Että likvidaattorien ryhmä (seitsikko) on ryhmä ilman työläisiä;

— Että likvidaattorien ryhmällä on yhteyksiä *ei*-työläisten keskuuteen kolmisenkymmentä kertaa enemmän kuin Venäjän sosialidemokraattisella työväenryhmällä.

Nämä tosiasiat on todettu jo kauan sitten ja eri tahoilla. Liberaalinen „Retsch” lehti nimitti aivan oikein likvidaattorien ryhmää „intelligenssin” ryhmäksi, ja koko liberaalinen lehdistö on monta kertaa vahvistanut tuon lausunnon. Plehanov on kauan sitten sanonut, että likvidaattorit ovat haalineet itselleen melkoisen määrän pikkuporvarillisia opportunistisia aineksia hra Potresovin lisäksi. „Putj Pravdy” on jo todennut, kuinka runsaasti on liberaalisten *lehtien* työntekijöitä likvidaattorien keskuudessa ja päinvastoin (Enzis, Jegorov, St. Novitsh, J. Smirnov, Antid Oto, Nevedomski, Lvov-Rogatshevski, Tsherevanin ¹⁴¹ ja monet muut).

Todellisen yhteiskunnallisen merkityksensä puolesta likvidaattorit ovat liberaalis-porvarillisen puolueen osasto, jonka tarkoituksena on soluttaa proletaarien keskuuteen liberaalisen työväenpolitiikan aatteita ja *murtaa* Venäjän järjestyneiden ja valveutuneiden työläisten enemmistön tahto.

Kirjoitettu maalís—huhtikuussa 1914,
täydennetty kesäkuussa 1914

Julkaistu v. 1914 kokoelmassa
„Marxilaisuus ja likvidaattoruus”, 11 osa.
Kustannusliike „Prtoł”, Pietari

Julkaistaan
kokoelman tekstiin
mukaan

* Näihin summiin kuuluvat ne, jotka on saatu yksityishenkilöiltä, ulkomailta ja opiskelijoilta.